

Postanowienie z dnia 12 marca 1999 r.

I PKN 66/99

Podstawą wznowienia postępowania nie jest urzędowa informacja uzyskana przez stronę po wydaniu wyroku, która jedynie potwierdza okoliczności znane stronie i ujawnione w poprzednim postępowaniu.

Przewodniczący: SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Józef Iwulski, Jadwiga Skibińska-Adamowicz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 marca 1999 r. sprawy z powództwa Ewy D. przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej w S.P. o wznowienie postępowania, na skutek kasacji powódki od postanowienia Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach z dnia 18 listopada 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł :

o d d a l i ć kasację.

U z a s a d n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Węgrowie wyrokiem z dnia 29 grudnia 1995 r. oddalił powództwo Ewy D. o przywrócenie do pracy w Zespole Opieki Zdrowotnej w S.P., zaś Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie wyrokiem z dnia 23 lipca 1996 r. oddalił rewizję, którą powódka złożyła od powyższego wyroku.

W dniu 4 grudnia 1997 r. powódka złożyła skargę o wznowienie postępowania w sprawie [...], zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie na tej podstawie, że w dniu 17 listopada 1997 r. uzyskała z Okręgowej Inspekcji Pracy w W. informację świadczącą o tym, że podana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia umowy (likwidacja etatu z przyczyn ekonomicznych) była nieprawdziwa. Rzeczywistą zaś przyczyną zwolnienia było zagrożenie ze strony powódki dla „osób z koalicji rzą-

dzącej”, które dążyły do uniemożliwienia powódce ukończenia doktoratu i zdobycia certyfikatu z psychoterapii.

Sąd Rejonowy w Siedlcach postanowieniem z dnia 24 kwietnia 1998 r. odrzucił skargę o wznowienie, przyjmując stosownie do jej treści, że opiera się na podstawie wznowienia określonej w art. 403 § 2 KPC. Uznał jednak, że po wydaniu przez Sąd Rejonowy w Węgrowie wyroku z dnia 29 grudnia 1995 r., nie nastąpiło wykrycie takich okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których powódka nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Informacja udzielona powódce przez Okręgowy Inspektorat Pracy w W. w piśmie z dnia 22 lipca 1997 r. nie wniosła bowiem do sprawy nic nowego, gdyż pokrywa się z treścią wykazów zwolnionych i nowo zatrudnionych pracowników w okresie od 1 lipca 1995 r. do 31 maja 1996 r., które były dołączone do akt sprawy i stanowiły przedmiot dowodu oraz oceny Sądu Wojewódzkiego w Lublinie. Tym samym podstawą skargi o wznowienie nie mógł być art. 403 § 2 KPC. Nie mógł być nią również art. 401 pkt 1 i 2 KPC, skoro powódka miała dostęp do przedmiotowych wykazów i mogła zapoznać się z nimi w każdej chwili.

Sąd Wojewódzki w Siedlcach postanowieniem z dnia 18 listopada 1998 r. oddalił zażalenie powódki na postanowienie Sądu Rejonowego. Sąd Wojewódzki podniósł, że zażalenie to nie zawiera wniosku o zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia, lecz skarżąca domaga się w nim przywrócenia do pracy, kwestionując przyjętą przez Sądy przyczynę zwolnienia (likwidacja stanowiska). Gdy zaś chodzi o zaskarżone postanowienie, to Sąd Rejonowy trafnie stwierdził, że skarżąca nie wykazała istnienia jakiegokolwiek okoliczności faktycznej lub środka dowodowego, z których nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu, a które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Zamieszkiwanie w znacznej odległości od siedziby Sądu Wojewódzkiego nie stanowi ustawowej podstawy wznowienia.

Od powyższego postanowienia powódka złożyła kasację opartą na zarzucie naruszenia art. 328 § 2 i art. 403 § 2 KPC. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 24 kwietnia 1998 r. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Zdaniem skarżącej, nieznanym Sądowi Wojewódzkiemu środkiem dowodowym jest pismo Okręgowego Inspektoratu Pracy w Warszawie z dnia 5 listopada 1997 r. informujące o tym, że w okresie od 1 lipca 1995 r. do 30 czerwca 1996 r.

strona pozwana rozwiązała stosunki pracy z 32 osobami, przy czym tylko z 2 z przyczyn ekonomicznych. Oznacza to, że w miejsce 30 pracowników mogła przyjmować nowych. Tymczasem w postępowaniu o przywrócenie do pracy pracodawca utrzymywał, że po likwidacji stanowiska powódki od dnia 1 czerwca 1995 r., nie miał możliwości zatrudnienia jej na innym stanowisku. Ustalenie zaś – po wznowieniu postępowania – okoliczności wynikającej z uzyskanego dowodu dałoby powódce możliwość zatrudnienia jej na innym stanowisku, ale przy zachowaniu dotychczasowych zadań. Pismo Okręgowego Inspektoratu Pracy z 5 listopada 1997 r. zostało po raz pierwszy złożone w postępowaniu ze skargi o wznowienie, jest zatem - w myśl art. 403 § 2 KPC – dowodem, o którym stanowi art. 403 § 2 KPC. Tymczasem Sąd Wojewódzki nie ustosunkował się do niego w uzasadnieniu postanowienia, co stanowi naruszenie art. 328 § 2 KPC.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednoznaczna treść art. 403 § 2 KPC nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że podstawą wznowienia postępowania mogą być takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które istniały w poprzednim postępowaniu, lecz z których strona nie mogła skorzystać, gdyż na przykład o nich nie wiedziała, przy czym gdyby były znane sądowni, mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Zdaniem powódki, podstawę do wznowienia postępowania według wymienionego wyżej przepisu stanowiło pismo Inspektora Pracy Okręgowego Inspektoratu Pracy w W. z dnia 5 listopada 1997 r. informujące ją, że w okresie od 1 lipca 1995 r. do 30 czerwca 1996 r. zostały zwolnione z przyczyn ekonomicznych 2 osoby, a zatrudnionych zostało 21 osób, co przeczy tezie strony pozwanej w poprzedniej sprawie o przywrócenie do pracy, że likwidacja stanowiska powódki - młodszego asystenta w Poradni Zdrowia Psychicznego była spowodowana przyczynami ekonomicznymi.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalając zażalenie trafnie uznał, że nie ma wskazanej przez powódkę podstawy wznowienia i że wobec tego Sąd pierwszej instancji zgodnie z art. 411 KPC odrzucił skargę.

Przede wszystkim należy zauważyć, że pismo Inspektora Pracy z dnia 5 listopada 1997 r., na które powołała się powódka, zawiera inną treść niż podana w skardze o wznowienie. Z pisma tego bowiem wynika, że w okresie od 1 lipca 1995 r. do 30 czerwca 1996 r. strona pozwana zwolniła 32 pracowników, w tym dwóch – z przy-

czyn ekonomicznych. Nie odpowiada więc prawdzie twierdzenie skarżącej, że wymienione pismo jest dowodem świadczącym o tym, iż liczba przyjętych do pracy pracowników (21) przerosła wielokrotnie liczbę zwolnionych pracowników (według powódki – 2) i że wobec tego rozwiązanie umowy o pracę nie mogło wynikać z przyczyn ekonomicznych podanych przez pracodawcę i przyjętych przez Sąd Wojewódzki w poprzednim postępowaniu. Ponadto, pismo wskazane przez powódkę nie mogło być uznane przez Sąd Wojewódzki ani za okoliczność faktyczną, ani za środek dowodowy, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy i które nie były powódce znane. Informacja zawarta w piśmie Inspektora Pracy z dnia 5 listopada 1997 r. oraz w piśmie z dnia 22 lipca 1997 r. pokrywa się bowiem co do liczby zwolnionych i przyjętych pracowników z wykazem strony pozwanej z dnia 3 czerwca 1996 r., będącym przedmiotem dowodu w sprawie [...] o przywrócenie do pracy, który ponadto zawierał imiona i nazwiska pracowników zwolnionych i zatrudnionych w czasie od 1 lipca 1995 r. do 31 maja 1996 r. oraz ich stanowiska. Na tej głównie podstawie Sąd Wojewódzki ustalił, że w tymże czasie nikt nie został zatrudniony na zlikwidowanym stanowisku młodszego asystenta w Poradni Zdrowia Psychicznego, które zajmowała powódka przed rozwiązaniem umowy o pracę.

Trzeba też zaznaczyć, że powódka brała czynny udział w postępowaniu o przywrócenie do pracy i że to na skutek jej wniosku Sąd Wojewódzki zażądał od strony pozwanej szczegółowych wykazów, obrazujących liczbę zwolnionych i zatrudnionych pracowników w czasie wskazanym przez powódkę oraz zawierających informację co do stanowiska pracowników i daty rozwiązania z nimi stosunku pracy lub przyjęcia ich do pracy. Tak więc okoliczności faktyczne, które powołała skarżąca jako podstawę wznowienia, były znane zarówno jej, jak też Sądowi Wojewódzkiemu i były przedmiotem dowodu.

Nie jest także trafny zarzut naruszenia art. 328 § 1 KPC umotywowany tym, że Sąd Wojewódzki nie ustosunkował się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia do złożonego przez powódkę dowodu. Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał bowiem dowodu z pisma Inspektora Pracy z dnia 5 listopada 1997 r., lecz zaaprobował w tej kwestii ocenę przyjętą przez Sąd Rejonowy. Ponadto, gdyby wymienione pismo potraktować formalnie jako „środek dowodowy”, a nie jako „okoliczność faktyczną” stwierdzoną tym pismem, to trzeba byłoby przyjąć, że ze względu na czas powstania pisma, wykraczający poza datę zakończenia postępowania w sprawie o przywróce-

nie do pracy, nie może być ono uznane za „środek dowodowy”, który istniał w poprzednim postępowaniu, lecz jedynie skarżąca nie mogła z niego skorzystać.

Z przedstawionych względów i stosownie do art. 393¹² KPC Sąd Najwyższy oddalił kasację.

=====